

Vânătoarea de lectură în biblioteci, ediția a III-a, 2023-2024

– Etapa regională –

Dintr-o singură pornire, mulțimea se ridica încetișor, ațintindu-și ochii pe cer. Le-am urmat privirile: tocmai la țanc, începea eclipsa mea! Viața-mi clocotea iar prin vine! Eram ca un nou născut! Dâra de întuneric se lăți încet pe discul soarelui, inima-mi bătea tot mai tare, iar adunarea și preotul priveau mai departe, neclintiți. Știam că privirile lor se vor întoarce apoi spre mine. Când se întâmplă și asta, eram pregătit. Luasem una din cele mai mărețe atitudini care mi-au reușit în viață; stăteam cu brațul întins, arătând spre soare. Era un efect sublim. Vedeai pur și simplu cum treceau fiorii prin mulțime, ca niște valuri. Două strigăte izbucniră, aproape acoperindu-se unul pe altul:

— Dați-i foc!

— Stați! Opriți!

Unul îl scosese Merlin, celălalt regele. Merlin porni de la locul său, ca să-mi dea foc chiar cu mâna lui - îmi închipui. Am zis:

— Stai pe loc! Dacă se mișcă cineva, fie chiar regele, fără îngăduința mea, îl voi zdrobi cu trăsnetul, îl voi arde cu fulgerele!

Mulțimea se așeză supusă la locuri, după cum mă așteptam. Merlin șovăi o clipă, două - și în acest scurt răgaz stătui ca pe ace - apoi se așeză și el, iar eu răsuflai ușurat, știind că acum sunt stăpân pe situație.

După aceea regele spuse:

— Pogoară-ți mila asupra noastră, viteaze cavalier, și nu-ți mai încerca nesăbuit puterile, ca nu cumva pierzanie fără îndreptare să urmeze. Luat-am veste că puterile tale nu vor fi depline până mâine, dară...

— Măria ta socotește că vestea a fost o scornitură? într-adevăr, scornitură a fost; căci pururi puterile mi-au fost neștirbite, precum îmi sunt și acum!

Cuvintele mele avură un răsunet uriaș. De peste tot se înălțară mâini rugătoare și regele se trezi asaltat de o furtună de implorări ca să-mi răscumpere, cu orice preț, mărinimia și să înlătur nenorocirea. Regele abia aștepta să împlinească dorința supușilor. Zise:

— Hotărăște cum ți-i vrerea, prea cinstite cavalier. Cere-mi și jumătate din regat; dară izgonește pacostea aceasta și cruță soarele!

Norocul îmi surâdea în față. L-aș fi apucat cu amândouă mâinile, într-o clipă, dar oprește - dacă poți - o eclipsă! Nici vorbă de așa ceva. De aceea am cerut vreme să chibzuiesc.

Regele zise:

— Vai! câtă vreme mai ține? Câtă vreme, prea bunele cavalere? îndură-te de noi! Privește, întunericul se lățește clipă de clipă. Mă rog ție, câtă vreme ne mai ții așa?

— Nu mult. O jumătate de ceas, poate un ceas!

Auzii mii de proteste înduioșătoare, dar nu puteam reduce termenul, fiindcă nu-mi aminteam cât durează o eclipsă totală de soare. În tot cazul, mă cam fâstâcisem și voiam să mai chibzuiesc. Era ceva ciudat cu eclipsa aceea și faptul mă neliniștea. Dacă nu era eclipsa care mă interesa pe mine? Cum puteam ști dacă mă aflam într-adevăr în veacul al VI-lea, sau de nu cumva totul era doar vis? Doamne, dacă m-aș putea încredința încaltea că-i vis! îmi miji din nou speranța. Dacă băiatul avea dreptate în privința datei, și eram sigur în 20, atunci nu puteam fi în secolul al VI-lea. Cu nerăbdare, îl trăsei de mânecă pe călugăr și-l întrebai în ce zi a lunii suntem.

Măi, să fie! Mi-a spus că în 21! Când am auzit așa m-au cuprins fiorii. L-am rugat să se gândească bine - doar omul era sigur, știa bine că suntem în 21. Va să zică, băiețandru' ăla încurcase iar lucrurile, cap sec ce era! Ne aflam tocmai în ceasul precis al eclipsei; controlasem aceasta cu ochii mei, chiar când începuse, la cadranul solar din preajmă. Așadar, era adevărat; mă aflam fără îndoială la curtea regelui Arthur și acum trebuia să ies la liman cum se putea mai bine.

Bezna creștea mereu și oamenii erau tot mai deznădăjduiți. Atunci am zis:

— Am chibzuit, măria ta! Drept învățătură de minte, voi lăsa ca bezna să se întindă și noaptea să se aștearnă asupra lumii, dar atârnă de măria ta dacă voi șterge soarele cu totul de pe cer sau îl voi face la loc, așa cum a fost. Iată ce condiții pun: vei rămâne rege peste toate stăpânirile tale și vei primi toată slava și cinstirea ce ți se cuvin; dar mă vei numi sfetnicul și mâna ta dreaptă pe veci și-mi vei da, pentru serviciile mele unu la sută din veniturile suplimentare, pe care voi reuși să le aduc statului. Dacă n-oi putea trăi din asta, fii sigur că n-o să întind mâna nimănui. Îți convine?

Răsună un tunet de aplauze, iar peste ele se înalță glasul regelui:

— Dezlegați-l și slobod să fie! Și închinați-vă lui, voi, oameni de sus au de jos, avuți au nevoiași, că mâna dreaptă a domniei mele dumnealui iaste. Hărăzite-ți sunt puterea și dreptul de poruncă! Vei sta pe cea mai înaltă treaptă a tronului! Dară, amu izgonește pe loc această noapte înfiorătoare și adu iarăși lumina și dulceața lumii acesteia pentru ca toată suflarea să te blagoslovească!